

Cestou domů

Kamelot

Padal sníh a padl mráz
na stupně teploměrů, na krajinu línou,
viděl jsem ji z vlaku zas,
jak čeká v podvečeru a spletl si ji s jinou.
Kolik roků odčítám, jestli vůbec pravdu mám,
jestli je to ta, co myslím,
oči rukou protírám, kolik vánoc slavím sám,
kolik zklamání už znám.
Podobenství křivky rtů
mě do paměti pálí, kde hoří, přihořívá,
tiše se jasní jeden z dnů
a zrak mě asi šálí, snad proto, že se stmívá.
Pěstí okno otvírám, pára od úst letí tam,
kde se lampa v mlze ztrácí,
v kapse na řetízku štír, blesky stříbra zajiskřil,
kolem pokoj, klid a mír.
Vlak se rozjel, zahoukal,
já přešel okno dlaní a setřel rosu dolů,
vítr zpíval, notoval a metal sníh po pláni,
když já se vracel domů.